

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Januar 1936

III M 39245 h

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide enkrat na mesec.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Veliko delo za rešitev duš.

Vsi člani Družbe sv. Petra Klaverja in naročniki njenih misijonskih listov »Odmeva iz Afrike« in »Zamorčeka« pomagajo pri velikem delu za rešitev duš. Pomagajo širiti božje kraljestvo v temni paganski Afriki. Zato bo pa tudi božje Srce razlilo nad vse naše sotrudnike bogatega božjega blagoslova ter jih večno plačalo v nebesih.

Kaj dajo naročniki »Odmevu« ?

Skromno letno naročnino 10 dinarjev.

Kaj da »Odmev iz Afrike« svojim naročnikom ?

Poleg zanimivih misijonskih člankov in lepih slik vsaki mesec, obdari »Odmev iz Afrike« svoje drage naročnike z neprecenljivimi duhovnimi zakladi. Za naročnike se mnogo moli. Razentega berejo afriški škofje in misijonarji za naročnike »Odmeva« vsako leto

500 svetih maš.

Zato, dragi bravec, ne pomišljaj! Ostani zvest našemu lepemu misijonskemu listu. Pošlji, če še nisi, letno naročnino 10 dinarjev, ki je tako rekoč skromna misijonska miloščina. Ako ti pa sedaj ni mogoče, stori to v teku leta.

Božji blagoslov in plačito ti ne bo izostalo!

Kdo more postati pomožna misijonarka ?

Za pomožne misijonarke so sposobne gospodične z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo. Imeti morajo pravi redovni poklic ter biti pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnemo delati za razširjenje sv. evangelija ter se v junaški samoopovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova 1. Cena 4.50 Din.

in M39254 h

Jezuškovi ljubljenci.

O, to so otroci! In ti izmed vseh najbolj željno pričakujejo božiča, kaj ne? Saj o božiču je Jezus naš gost, Dete Jezušček, ki prihaja iz nebes zato da bi osrečil srca ljudi, posebno nedolžna srca otrok.

Zato pa je že od nekdanj navada, da zavoljo ljubega Jezuška ljudje posebno otrokom kaj radi darujejo za božič. In ako kristjan vidi okrog sebe verne in zapuščene otroke, kako se mu smilijo v srce, zavoljo malega Jezuška seveda.

In koliko je dandanes revnih otrok, po večjih in manjših mestih in po deželi in pa . . . v daljnjih poganskih deželah. O, da bi vi videli, kako ubogi in zapuščeni so poganski otroci! Telesno n. pr. ker nima obleke, da bi si pokrtil nagoto, nima mehke posteljice, gorke hrane . . . Kaj pa šele dušno! Dokler ni krščen, ga teži izvirni greh. Ko nekoliko odraste, mora živeti v poganski okolici, kjer vidi le grde stvari in se boji in plaši vsled poganskih čarovnij in vraž. Tak otrok nič ne ve, kaj se pravi biti otrok božji.

Toda tudi tem ubogim pogančkom sveti betlehemska zvezda . . . Tudi ti prihajajo k božjemu Detetu, da tudi nje osreči.

»Skoro vsak dan prihajajo novi otroci«, tako piše misijonska sestra od sv. Križa v Južni Afriki. »Zdaj imamo 1061 otrok v naši šoli. Vaši darežljivosti se imam zahvaliti, da sem mogla lani dva šolska prostora prirediti za pouk; zdaj pa me tare nova skrb, kako priredim še en prostor. Kako naj zidamo brez denarja? In vendar:

ali naj te revne otroke kar tako odslovimo? Kdo bi to mogel? . . . Ne, ko bi vi vsi to videli, bi rekli: »Sprejmite jih v božjem imenu.«

O kako so ljubki ti poganski ubožčki, ki jim otroška srca tako hrepene po Bogu! Le misijonarji si ne vedo pomagati, ker nimajo zanje prostora in denarnih sredstev.

Poglejmo še v šolo usmiljenih sester na Madagaskarju. Vsa je prenapolnjena. Mnogo jih sedi kar na tleh, učiteljici tik pred nogami. Kako naj učiteljica poučuje? Odsloviti jih mora in jim reči naj gredo zaenkrat domov in naj pridejo ko bodo večji, ker takrat, ako Bog dá, bomo imeli novo in večjo šolo. Otroci se žalostni splazijo skozi vrata. Toda ko drugi dan učiteljica stopi v šolo, žalostna, da je ~~je~~ morala včeraj odsloviti toliko Jezuščkovih ljubljencev — kaj vidi?! Zopet so tu, in v strahu se skrivajo za večje učence, da bi jim zopet ne bilo treba ven. Otroci božji bi bili radi!

Zdaj pa vprašam Vas, ki ste že božji otroci: Ali hočete zavoljo betlehemskega Jezuščka pomagati, da bodo mladi pogančki čimprej mogli biti Jezusovi ljubljenci?

Ali jim ne boste pomagali, da pridejo tudi oni pred jaselce? To morete storiti, ako kaj malega darujete za misijone, ali za izobrazbo in vzdrževanje zamorskega kat-hista.

Obilno božičnega miru in veselja vam želimo za vsak najmanjši dar, ki ga bo naša Klaverjeva družba sprejela od vas in ga poslala v misijonske kraje.

Družba sv. Petra Klaverja

Ljubljana, Metelkova ul. 1

Vesele božične praznike
in blagoslovljeno novo leto želimo
vsem našim dragim dobrotnikom in
naročnikom!

Č goreči molitvi prosi ljubega
Jezuščka, da vse tisočero povrne,
kar ste v preteklem letu storili in
žrtvovali za uboge afriške misijone,

hvaležna

Družba sv. Petra Klaverja

Po namenu naših dobrotnikov
in naročnikov berejo afriški škofje
in misijonarji vsako leto

500 svetih maš.

Prvi božič v misijonu Lurd.

Apostolski vikariat Kimberley, Srednja Afrika.

Poroča p. Paulsen, oblat Brezmadežne.

Pred tremi leti smo začeli misijon »Naše Lj. Gospe Lurške« v Rustenburgu. Duhovnik in evhar. Jezus sta morala najprej stanovati v najeti hiši, kjer je seveda Jezus dobil najlepšo sobo, opremljeno po najboljših močeh. Za oltar je služil velik zaboj, za tabernakelj tružica za zdravila (dar prijaznega sobrata). Za klopi smo porabili navadne zaboje; klečati pa je bilo treba kar na tleh, in če je bilo pretrdo in prerobato, je smel vsakdo pod kolena kaj podložiti. Takoj smo začeli službo božjo, in sicer polnočno božično sv. mašo. Božični prazniki so nam kristjanom tako domači, a tudi drugovercem zelo zajemljivi. Največ skrbi smo imeli s tem, kako bi okrasili oltar, kje dobili harmonij in, ako mogoče, tudi jaselce. Te težave smo hitro potožili Jezusu in on nas je uslišal. Prezvizišeni gospod škof nam je poslal prenosni oltar iz svoje zasebne kapele, Družba sv. Petra Klaverja nam je podarila lep kip Jezusovega Srca, misijonska družba sv. Frančiška Ksaverija pa ljubke jaselce. Neki judovski starinar nam je posodil harmonij, ker kupiti ga nismo mogli. Treba je bilo še par pevskih vaj in postaviti jaselce, pa je bilo vse pripravljeno za sveti večer. Boga smo iz srca zahvalili za toliko naklonjenost.

Prišel je sveti večer. Ni legla mrzla zimska noč na snežno zemljo, ampak vroča afriška noč je bila to. Ako bi bila Jožef in Marija nekoč morala iti v južno Afriko k popisovanju, bi jima ne bilo treba po hišah iskati prenočišča, ampak bi bila prenočila zaradi vročine kar na prostem, kot pač prenočujejo tukajšnji ljudje. Ampak živela sta v Betlehemu; zato sta morala iskati zavetja pred mrazom v štalci. Nase nista toliko mislila, le Dete sta hotela obvarovati pred mrazom.

To štalco smo torej mi to leto postavili poleg oltarja v naši zasilni kapelici. Naši Afričani so sicer lenobi precej vdani, toda ta večer jih ni zadržala doma ne vročina ne spanec, ampak so prišli polnoštevilno, da si ogledajo Marijo, Jožefa in pastirce ob jaselcah. Točno ob 12 so bili vsi zbrani in so iz 50 grl zapeli božično pesem. Natrpana je bila kapela, sprejemnica in še na verandi so ljudje klečali ali stali. In to so bili ljudje raznih ver in raznih plemen. Vsi so pobožno peli ali poslušali. Ob povzdigovanju so vsi

spoštljivo pokleknili, ob obhajilu pa jih je mnogo pristopilo in prejelo Gospoda v srce. Veselega srca so se vrnili na svoje domove. Tudi misijonarjevo srce je bilo veselo in polno božične sreče, ko je po sv. maši še nekoliko molil pri jaselcah. Sam je bil misijonar na tem novem kraju; zanj ni bilo okrašenega božičnega drevesca na mizi;

Misijonarji v skrbeh, ker nimajo sredstev, da bi končali cerkev.

pa vendar mu ni bilo dolgčas po domu. Največja sreča misijonarjeva je to, da more biti tako rekoč orodje, da po njem Jezus izgubljenim ljudem deli mir in blagoslov.

Drugi dan sem sedel v avto, ki pa ni bil moj, in sem se odpeljal 15 km naprej v Platinmine. Tu je bila postavljena koliba iz pločevine, ki je rabila za cerkev in šolo rodu Wesleya. Tudi tu je hotel Jezus deliti svoje božične milosti. Oltar smo postavili kar tako, da smo postavili mizo in nanjo položili še kovčeg. Jaselec nismo imeli, orgel tudi ne. Pa vendar so bili naši katoliški Behnani tako veseli, da so jim žarele oči. Prav tako tudi ljudje iz rodu Mabemba (Rodezija) in Banyensa (Nyassalandija). Na ves glas so prepevali znane božične pesmi vsak rod v svojem

narečju. Po končani slovesnosti se je priglasilo mnogo paganov za katehumenat, katehumeni pa so prosili, naj bi se jim kmalu podelil sv. krst. Bog ve, ali bo njih navdušenje stanovitno? In ali bodo vztrajali pri preizkušnji, ko bo šlo za to, da se ugotovi njih znanje in njih značajnost? Ali pa bo njih pogum oslabil, ko bodo prišli zopet nazaj v življenje in vsakdanji vrvež?!

Opoldne sem se odpeljal nazaj tja, kjer je ležal Jezus v jaselcah. Mimogrede sem videl, kako so po tukajšnjem običaju ljudje obhajali svoj pust. Primerjal sem božično veselje v Betlehemu z veseljem v teh krajih in se z Jezusom o tem pogovarjal; saj je On luč sveta in razsvetljenje nevernikov. Težko mi je bilo pri srcu ob tej primeri, kajti meril sem s človeškimi merami in računal s človeškimi številkami. Izmed 38 tisoč belih in 90 tisoč črnih jih je bilo prišlo ta večer k polnočni slovesnosti le kakih sto! Rustenburg in okolica torej še nista bila Jezusova.

In kako naj se vsi ti ljudje vzgoje za večni božič? Za vse skupaj je tu le en sam duhovnik. Cerkve ni, šole ni, sester ni, učiteljev tudi ne. Pa tudi denarja ni, da bi se vse to preskrbelo. Jezus v jaselcah je gledal v stran kot bi hotel tudi moj pogled zavriniti k svoji nebeški Materi. Res: kako da sem pozabil na njo in obupaval, saj smo vendar Lurško Gospo postavili za patrono in mater Rustenburga!

O Marijin otrok, tvoj dar, ki ga boš dal naši Lurški Gospe, morda ne bo velik. Misijonar bo morda zgodaj omagal. Toda tebi in meni in vsem, za katere se trudimo, bo Marija izprosila božični mir, ker je Mati, naša Mati in Mati Kralja miru.

Prav iz hvaležnega srca.

P. Albrecht O. S. B. piše iz Santa Maria Rangombo.

Iz dna hvaležnega srca pišem danes Družbi sv. Petra Klaverja; saj sem bil v tako veliki meri deležen njene pomoči. Najprej sem se zahvalil Bogu, zdaj se zahvaljujem še vam, kajti poslali ste nam tako koristnih in praktičnih stvari, ki so dospele popolnoma nepokvarjene. S tem je velika skrb odpadla z mojega srca. Zlasti eno bi rad poudaril pri tem: vse ste tako varno in strokovnjaško zavili in vložili, da se je kar videlo, kako vas je pri tem vodila skrb in ljubezen; zato je pa vse v najlepšem redu sem

dospelo. Za to skrb in ljubezen se vam še posebej zahvaljujem.

In še za nekaj sem vam hvaležen. Za božič smo dobili izredno dragoceno darilo: mikroskop za našo bolnišnico. Kaj naj rečem, ko vidim vašo skrb in brigo? Verjemite, da sem od veselja skakal kakor otrok. Beseda mi ni šla z jezika, samo gledal sem in občudoval, saj niti v sanjah nisem mislil, da bomo za božič dobili tako darilo. Po naključju je bil na obisku pri meni neki sobrat, ki se mnogo peča z drobnogledom in je že marsikak aparat imel v svojih rokah. Tudi on se je čudil lepemu darilu. Rekel je, da v vsej Ungoni ni tako finega in moderno izdelanega mikroskopičnega aparata.

Ne morem vam povedati, kako sem bil vesel in kako Boga hvalim. Sklenil sem, da takoj drugi dan opravim sv. mašo za procvit Klaverjeve družbe, in sem tako tudi storil. Mikroskop bo poslej najvažnejši instrument v naši bolnišnici. Bog bodi plačnik za vašo brigo in skrb, ki jo imate za naš misijon.

S pomočjo mikroskopa.

P. Beat Iten O. S. B. piše iz Litembo (Peramiho).

Pred nekaj dnevi sem s pomočjo mikroskopa, ki ste ga nam darovali, zasledil mikrobo, ki povzročajo spalno bolezen. To je prvi slučaj te strašne bolezni v tem kraju. In sicer je to bilo na materi, ki ima že dva otroka, tretjega pa pričakuje. Takoj smo naročili zdravilo Germanin (Bayer 205) in upamo, da bomo mater rešili in jo ohranili pri življenju. Dobro nam služi vaš mikroskop tudi pri razpoznavi malarije in njenih različnih stadijev.

Iz uršulinskega misijona Roodepoort.

Piše s. Brigita Bregar, uršulinka v Južni Afriki.

Vaša pošiljka nas je zelo razveselila. Bog vam povrni! To je bilo pa tudi veselja za naše ljube zamorčke, katere ste tako bogato obdarili z lepimi oblekami.

Iskreno se vam zahvalim tudi za krasni mašni plašč, za lepo cerkveno perilo in za vse druge stvari, ki so bile zraven! Oprostite, da vam izrazim še eno željo. Prosim

lepo, če bi nam mogli oskrbeti še eno albo. Bog vam plačaj že vnaprej!

Vsak dar za naše ljube zamorčke radi in z velikim veseljem sprejmemo. V našem misijonu vsak dan molimo z zamorčki za vse naše ljube dobrotnike. Naj se dragi misijon svete Angele lepo razvija. Število naših učencev čedalje bolj narašča. Ob nedeljah imamo redno službo božjo, h kateri prihajajo zamorci z velikim veseljem. Sveto mašo navadno molijo skupno na glas. Vmes pojo tudi cerkvene pesmi v svojem jeziku.

Pri nas so zamorski fantje bolj goreči, ko dekleta. Pa tudi bolj pripravi in spretni za hišna dela. Če zamorec dobi rožni venec, si ga takoj nadene okrog vratu.

Sedaj imamo spomlad. Zunaj lepo ptički pojo in rožice cveto. Še enkrat se vam iskreno zahvalim prav iz bližine našega tabernaklja! Tople pozdrave vsem ljubim dobrotnikom pošilja misijonarka iz Južne Afrike.

Med življenjem in smrtjo.

Poroča P. Gräff, palotinec, Južna Afrika.

Pojutrišnjem je božič. Moj sobrat v Kajlands me je povabil, naj pridem k njemu ljudi spovedovat. Odpravil sem se od doma in sem šel doli k reki, da bi jo prebredel in prišel na ono stran v Kajlands. Kako sem se začudil, ko sem videl, da je reka ta dan nenavadno narastla. Vendar se bo zaenkrat še dalo priti na drugo stran. Prebredel sem reko, a tako, da mi je voda segala do vratu.

Zvečer sem bil končal spovedovanje in brat Warz je pripravil svoj čoln, da me prepelje preko reke. Greva k vodi, da preizkusiva prvo vožnjo z novim čolnom. Nekam tesno mi je bilo pri srcu; kajti reka je od opoldne narastla za en meter in drvila svoje valove šumeč nizdol. Komaj začneva vožnjo, vidiva, da voda sili v čoln. Jaz sem silil nazaj, toda brat Warz je bil nekoč vojak in mi je prigovarjal, naj se ne bojim. Vse, kar sem bil nakupil za božič v Kajlandsu, sem držal v rokah, stoječ v čolnu; ker sicer bi mi bila voda vse zmočila. V eni roki sem držal tri kokoši, v drugi kruh in slaščice... Na bregu se je zbralo več ljudi in so opazovali, kako bo šla vožnja izpod rok.

Reka naju zelo zanaša navzdol, brat Warz krepko vesla proti nasprotnemu bregu. Moči mu pojemajo. »Pater, ne vem, kako bo kaj.« Besede so me zbudle v srce in me navdale s strahom. Vedel sem, da se nižje doli struga izoži in da pada reka preko pečin. Ako naju zanese do doli, sva izgubljena... Vržem vse svoje stvari na tla čolna in pograbim drugo veslo, da pomagam. Hvala Bogu: šlo je bolje, bregu sva se bližala vedno bolj; a tudi nevarne pečine so prihajale bližje. Drevo ob bregu! Pograbim za njegove veje, toda reka je preveč deroča, moram izpustiti. Malo nižje vendarle pristaneva k bregu.

Misijonske sirote vračajo s pridnostjo prejete dobrote.

Zagrabim verigo in skočim na suho. Hvala Bogu, rešen sem. Brat Warz mi poda moje stvari, ki so seveda vse mokre.

»Brat Warz, ali res mislite nazaj?« — »Da. Toda, prosim, primite verigo in me potegnite nekoliko višje ob bregu, da me ne zanese prenizko.« — Prihiti še en zamorec in oba skušava vleči čoln navzgor. Toda zastonj se vpirava, voda je premočna. Potegneva na vso moč. Zamorec izpodrkuje in pade po tleh. Zdaj moram sam držati verigo, moči mi pešajo. Čoln me vleče za seboj.

Kaj bo?! Popnem se na breg, veriga mi zdrsne iz rok. Ob bregu hitim za čolnom in kličem: »Brat Warz, jaz vam podelim sveto odvezo.« Nato obstojim in gledam za čolnom, ki ga valovi drvé navzdol proti pečinam v temno noč. Obstojim in poslušam, kdaj se bo razklal čoln ob pečini in bodo valovi zgrabili svojo žrtev. Kot temno točko vidim čoln v daljavi, a vedno še na površini. Kaj se ve: morebiti je voda narastla toliko, da se je razlila preko pečin na obe strani. To bi bila rešitev za brata Warza. Stojim, gledam, poslušam. Vstaja mi upanje: ljudje na drugem bregu bodo zapazili nevarnost in tekli do ovinka in pomagali čolnu na breg. Toda, ali bo čoln sploh dospel do ovinka?

Žalosten sem se v temni noči napotil proti domu. Nekaj žená me je srečalo, ki so gledale obupni boj na življenje in smrt, in so rekle, da je brat Warz toliko ko izgubljen. Izročil sem jim svoje stvari, da so jih nesle v bližnjo kočó sušit in da mi jih bodo drugi dan prinesle v misijon.

Doma sem povedal bratom in učenikom vso zgodbo. Vsi bi bili radi pomagali, toda zdaj ponoči ni bilo misliti na pomoč. Tudi spati nismo mogli, ker je nam vsem vršala po glavi misel: Kako se je neki zgodilo z bratom Warzom?

Zjutraj zarano so se podali trije možje k reki, da vidijo, kaj se je zgodilo, ali da se zmenijo z ljudmi od onstran reke, kaj in kako je. Ako brata Warza še niso našli, bi bilo treba preiskati obrežje reke navzdol. Jaz sem moral ostati doma, ker je bila nedelja in so ljudje že prihajali k maši.

Minute so mi bile dolge kakor ure, ure kakor dnevi. Nemirno sem hodil po sobi in se vsak čas oziral skozi okno, ako možje že prihajajo. »Ako je brat rešen, bi zdajle morali biti vsak čas doma. Ako jih ne bo, je znamenje, da iščejo ponesrečenca.« Ko zopet pogledam skozi okno, glej, so že tu. Ves sem v strahu, da mi prinašajo slabo sporočilo, zato si niti ne upam, da bi jim šel nasproti. Od daleč vidim, da se eden izmed njih smeje. To je dobro znamenje. Rešen je. Potem mi pripovedujejo dogodek. On stran reke so ljudje bili opazili nesrečo, zato je nekaj mož teklo ob bregu naprej in so pri prvem ovinku zgrabili čoln za verigo in ga potegnili h kraju...

Bog je dober! Kako žalostne božične praznike bi bili mi sicer imeli!

Sam v puščavi.

Poroča P. Whiteside, iz kongregacije sv. Duha, bivajoč v stranski postaji v Gambiji, Zahodna Afrika.

Morebiti vas bo zanimalo, kako kaj tu delujem. Našega predstojnika od maja do septembra ni bilo doma, zato sem moral kot njegov namestnik ostati na glavni postaji. Sedaj je pa prišel domov in smem zopet v puščavo, da

Misijonar pri bolniku.

tam nadaljujem svoje delo. En teden sem že na svojem novem mestu. Trudim se, da bi ga versko poživil. Pripomnim, da je to edina postaja, ki smo jo mogli ustanoviti izza leta 1909, razen Bathurst-a. Ono leto je bila tu ustanovljena mala misijonska postaja, ki pa je zaradi smrti

svojega ustanovitelja kmalu prenehala. Medtem so pa mohamedanski misijonarji vneto delali, zato gre meni sedaj delo le počasi od rok. Toda, zaupam na božjo pomoč in na Marijino priprošnjo. Tukajšnji ljudje so večinoma pagani, a mnogo jih je tudi mohamedancev.

Danes sem prvikrat maševal. Edina navzoča sta bila moja dva domača služabnika in neki domačin, kramar, iz sosedne vasi, ki je edini katoličan blizu in daleč naokoli. Iz tega vidite, da mi bo treba na duhovnem polju ledino orati. Jaz molim v ta namen in prosim, da tudi Vi molite, da bi milost božja v obilni meri delovala na tem zapuščenem kraju zemlje in da bi v tej duhovni puščavi kmalu zrastle kaj zelenih oaz. Je pa ta kraj tudi v materijelnem oziru prava puščava, čeprav se ne more reči, da bi zemlja ne bila rodovitna. Domačini niso kaj podjetni in navadno le toliko zemlje obdelajo, kolikor jo trenutno potrebujejo; žive torej iz rok v usta. Jaz sem naredil najprej vrt, ker živeti človek mora. Mesa in rib tukaj skoro ni in zato sem se moral zanesti na svojo puško. Vsak večer grem s puško v hosto in si nastrelim hrane za drugi dan. Božja previdnost me podpira. Seveda se še ne bom kmalu privadil jezika domačinov, ker sem večinoma sam. Vendar upam za Veliko noč otvoriti že malo šolo za dečke. Prihodnje leto morda pride par sester, tako da bomo tudi za deklice ustanovili par šol in če mogoče tudi malo lekarno napravili. Upam, da se me Bog poslužuje kot orodja, zato bom zelo srečen in zadovoljen, ako mu bom mogel kaj služiti z dušami, ki mi bodo izročene v duhovno oskrbo.

Gotovo se še spominjate, da sem vam bil leta 1933 pisal in prosil za nabavo avtomobila. Nj. eksclenca msgr. Hinsley pozna moje razmere in je mojo prošnjo zelo priporočil. Prošnja ni bila zastonj; poslali ste mi izdatno vsoto denarja v ta namen. Kako naj se vam zahvalim za Vašo dobroto? Bodite prepričani, da boste v obilni meri deležni zaslug pri mojem pastirovanju. Z Vašim denarjem sem si bil omislil avto in sem vzdrževal s tem do konca lanskega leta. Mesečno me stane gorivo 3 funte šterlingov. K temu je treba prišteti še druge stroške, kakor olje, nadomestne dele, obrabo, popravo, tako da je to za misijonarja že precejšen mesečni izdatek. Poleg rednih izdatkov sem imel tudi izredne, n. pr. za obiske, ki sem jih preteklo leto delal po vsem mojem misijonskem kraju. Moral sem prebroditi 900 milj in bom moral v nekaj mesecih zopet obiskati te kraje. Če je le mogoče, nočem delati nadloge misijonski blagajni, ki je itak prazna. Tako je v tem

oziru zame tukaj zelo težavno mesto. Zato se pa hočem okorajžiti in stopiti vnovič kot berač-prosilec pred Vas. Kmalu bom moral na dolgo apostolsko potovanje, da pridem v stik z ljudmi, katerih duše so mi izročene v oskrbo; zato upam vnovič na Vašo pomoč. Povrniti vam pa ne morem drugače, nego z molitvijo. Tudi bom mogel večkrat maševati za Vas in Vaše dobrotnike, ker mašnih intencij nimam.

Ubogi misijon sv. Benedikta v Mozambiku.

P. Kamil, frančiškan, nam piše.

Zdaj sem v misijonu sv. Benedikta, ki je bil dolgo časa zapuščen. Ob prihodu sem našel paramente in mašne potrebščine v zelo slabem stanju, zlasti pa mašno obleko. Tudi kelih je slab. Pluvijala sta dva: črni in beli, a oba raztrgana. Kar se tiče lepote službe božje, je ta misijon na zadnjem mestu. Cerkve sploh ni. Sv. mašo imam kar v sobi, ob nedeljah in praznikih pa v šoli. Naš prečastiti škof namerava zidati novo cerkev, toda denarnih sredstev manjka še polovico. — Tako sem vam naštel našo revščino po vrsti in upam, da nam boste pomagali, kolikor vam bo mogoče.

Dekreti propagande.

Od apostolskega vikarijata Marianhill (Natal) se je odcepila apostolska prefektura Mount Currie in se izročila bavarskim frančiškanom v oskrbo.

Apostolska prefektura Nord Katanga je postala apostolski vikarijat. Dosedanji prefekt msgr. Haezaert C. S. S. je postal apostolski vikar.

Kratka misijonska poročila.

Msgr. Bazilij Tanohe, kapucin, apostolski prefekt, belgijski Ubangi. Ljubi Bog nam očitno pomaga in se ozira na naše molitve. Naša prefektura je štela 1. julija 1931 šele 13.000 kristjanov, a sedaj jih šteje 23.000. Misijon Srca Jezusovega v Bwamandi nosi prvenstvo. Ustanovljen je bil 8. maja 1926 in ima že zdaj 4600 kristjanov. V letu 1932 je bilo tam 2000 svetih krstov. Novi kristjani so se pod vodstvom katehista poučevali v krščanskem nauku in so potem še šest tednov hodili k pouku v

misijon. Bog daj, da bi gorečnost teh ljudi ne omagala.

P. Henrik, misijon Roma, Bazutolandija. Sredi januarja so me odpoklicali iz Betela, da bi tu v središču Bazute, kjer je škofijski sedež, nanovo začel delovati. Prvi tedni mojega tukajšnjega bivanja so mi pokazali silno revščino lačnega in izstradanega ljudstva. V Betelu je bilo treba dnevno nasititi 60 do 70 ljudi brez šolskih otrok; tu v Roma jih pride vsak dan 300 do 700 in še mnogo otrok. Tretji dan po mojem prihodu je bilo tre-

ba nasititi 700 ljudi. V nekaj tednih smo porabili 60 funtov kornice. Kje so pa dohodki? V fari Roma, ki šteje 8000 duš, se lani ni dobilo niti pare kakih zbirk. In vendar: koliko bi potrebovali! Cerkev bo vsekako treba za polovico povečati. Odkod dobiti denar? Letos bi dobili delavce zelo poceni. Imamo več domačih zidarjev, ki bi za majhno plačilo radi delali. Dve muhi bi ubili z enim udarcem; cerkev bi dozdali in brezposelni domačini bi dobili jelo in delo.

Mati Marija Angelska, uršulinca, provinca Kap. To leto je bilo mnogo naših sester bolnih. Skoraj vse so morale imeti zdravniško oskrbo, kar je stalo mnogo stroškov. Ali bi nam mogli kaj pomagati? Zelo bi Vam bile hvaležne.

P. Wach: Sedanja šola v Sineatiali, prva v misijonu, se podira. V notranjosti jo obglodale bele mravlje, zunaj pa so jo objedli vedni deževni nalivi. Vendar pa je to edina katoliška šola v okolici. Mladina v naših krajih je zaostala v izobrazbi za drugimi, sosednimi šolami, in se tega sama dobro zaveda. Ni nam zadosti, da bi naše otroke poučevali le v svetnih vedah; naš glavni namen je verouk. Le tako postane šola

semenišče za dobre kristjane in najboljše sredstvo za širjenje vere. Ako bi morali šolo opustiti, bi vera pri tem močno trpela, ker bi se otroci vsolali drugam, kjer bi jih sicer poučevali, a ne v Bogu in o tem, kar je za zveličanje duše treba.

P. Čermenati. Ura budilka, ki ste mi jo poslali, mi sedaj nadomestuje vse domače budne glasove, tudi petelinovo petje, ki mi je dozdaj služilo v ta namen. Zelo mi bo koristila, kadar bom pri misijonskih postajah prenočeval. Vselej, ko bom ob 4 zjutraj začul njen klic, se bom hvaležno spomnil dobrotnikov Klaverjeve družbe, ki me že 30 let zvesto podpirajo. Tu zelo lepo napredujemo, da se mi zdi, da nas milost božja čudežno spremlja. Kristusa Gospoda odskodujemo za njegovo ljubezen, ki je drugje ne priznajo, s tem, da odpiramo na široko svoja srca njegovi ljubezni, čeprav smo le priproste duše. Vsled pomoči, ki smo je prejeli po rokah pokojne grofice Ledochowske in vaše ustanove, je začelo seme božje besede, ki smo ga v skrbeh sejali, poganjati in roditi svoj sad. Brez denarne podpore, ki smo jo od vas prejeli, bi bilo tu še vse v smrtni senci in pod oblastjo hudega duha.

Levi ob Okawango.

P. Bierfert, oblast Brezmadežne, poroča v nekem pismu Klaverjevi družbi, kako je zadnja leta prišlo nad Okawango vse polno nadlog. Namreč: izredno huda suša, potem lakota in razne bolezni. Nato je prišel dež, a takoj za njim kobilice, ki so vse uničile. Ljudje so na objedene njive nanovo posejali žito, pa so prišli levi v velikih tropah. O tem piše imenovani pater takole:

Kobilice so požrle vse, kar je bilo zelenega in so odletele potem proti severu. Za tem je prišel rahel dež. Vsi ljudje, ki so sploh hoditi mogli, so prišli v misijon — ki je edina »žitnica« daleč naokrog — in so prosili za žito. Razdal sem vse do zadnjega zrnca. Ljudje so z velikim zaupanjem njive nanovo posejali. Pa so začeli prihajati levi od vzhodne strani v gručah po trije ali pet in so se

klatili po okolici. Danes so se pojavili v tem kraju, jutri v drugem. Nič ni bilo varno pred njimi. Žito je rastle, a tudi plevel med žitom je rastle, ker si nihče ni upal na polje, vedoč, da levi tam preže podnevi. Levov je bilo vedno več in so začeli ljudi ogražati že kar po vaseh ponoči in tudi podnevi. Le čuda, da zveri do sedaj še niso požrle človeka; napadle so le osle in krave. Nekatere vasi so kar brez živine. Doslej so jim bile krave v najizdatnejšo korist, zdaj so reveži brez pomoči.

Ujeti lev v afriškem gozdu.

Vse je šlo preganjat to zver, a levi so se bili že kar udomačili in postali vedno bolj predrzni. Dozdaj so napadli staje večinoma le ponoči, zdaj prihajajo že podnevi. Ljudje obupujejo. Nekateri si upajo spustiti živino le za par ur na pašo. S puškami in sulicami zverini ni bilo mogoče priti do živega, ker je vsepovsod rastle visoka trava. Ponoči pa zaradi teme itak ni bilo mogoče meriti; zato so streljali le za strah. Toda slepih strellov so se levi kmalu privadili. Jaz sem nekoč na razdaljo 100 metrov večkrat ustrelil proti trem levom, ki so za nekim grmom žrli osla, ki so ga bili prejšnjo noč umorili. V presledkih sem do-

ločno čul, kako se niso dali motiti, ampak so oslove kosti mirno in hladnokrvno hrustali dalje. Drugo jutro sta ležala na tistem mestu dva leva mrtva, ne sicer zaradi strela, pač pa zastrupljena od mesa, ki je bilo nadelano s strihninom. To sta bila tudi edina, ki sta poginila zaradi strupa. Žal, da je lev precej trd napram strupu, ker sicer bi bili morali dobiti več mrtvih levov.

Ko so ljudje videli, da levji nadlogi niso kos, se niso več menili za lastno nevarnost, ampak so sklenili, da gredo in žito požanjejo, tako kakršno je, namreč s plevelom vred. Možje so se oborožili s sulicami in puškami in stali na straži, ko so njih žene in hčere trgale plevel; njih otroci pa so pasli živino v bližini. Toda žetev je bila slaba. Ko je namreč žito dozorelo, so prišle kobilice in požrle skoro vse, kar je ostalo.

Zdaj se preživljajo ljudje večinoma s koreninicami in drevesnim listjem. Kobilice so sicer odletele, levi pa se še niso posloveli.

Moja ljubljena žena, ki je stara 28 let, boleha že več let radi hude srčne napake in oslabeledosti. Vrh tega ima tuberkulozo obeh pljučnih kril in še kronično vnetje ledvic.

Že več mesecev pred slučajem, ki ga bom opisal, so jo napadle hude omedlevice, ki so pa po uporabi zdravil zopet ponehale. Dne 25. junija 1935 pa so odpovedali vsi pripomočki. Mislil sem, da mi bo ljubljena soproga umrla. Srce je bilo slabo in nepravilno, utripanja žile ni bilo čuti na nobenem mestu, kot se sicer čuti, noge, roke in spodnji život mrzel in negiben. Mislil sem, da ji je živeti le-še nekaj minut. Dal sem jo prevideti za smrt; prejela je tudi sv. maziljenje...

Že poprej smo večkrat opravljali devetdnevnicu v čast pokojni grofici Ledochowski, ki nam je v raznih težavah rada pomagala. Tudi v tej veliki stiski smo se obrnili nanjo z velikim zaupanjem, in reči moram: ni bilo zastoj.

Zdravnik sem in nikdar bi ne bil mislil, da je kaj takega mogoče. Bolezen se je začela boljšati, počasi sicer, a stalno. Ohromelost se pojenjala, utrip žile se je zopet čutil, srce se je polagoma okrepilo. Danes ko to pišem (6. 8. 1935) je moja ženka zopet pokonci. Trdno upam in vsi bomo molili, da bi pokojna grofica pomagala še nadalje in s svojo priprošnjo ohranila meni mojo ljubo ženo, otrokom pa skrbno mamico.

Kot zdravniku se mi zdi to ozdravljenje čudežno, čeprav tega dokazati ne morem. Trdno upam na nadaljnjo pomoč vaše blage ustanoviteljice, da se bo čudež še bolj jasno izkazal. Prosim, molite v ta namen in priobčite slučaj.

6. avgusta 1935.

Dr. Ivan Nikolussi.

Klican sem bil v naglici in spričujem, da sem podelil gospe Idi Nikolussi sv. maziljenje in papežev blagoslov, ker je bila bolnica v skrajni smrtni nevarnosti.

23. julija 1935.

Ludovik Andreoli, župnik.

* * *

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

M. B. Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem grofici Ledochowski za zdravje sebi in moji mami ter pošiljam obljubljeni dar za odkup zamorske deklice na ime Marija Terezija. Prosim javne objave. Mr. Račnik, Koroško.

Za uslišano prošnjo se Mariji Tereziji iskreno zahvaljujem.

J. K. iz J.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja.

G. R., Ljubljana.

Dolžnost me veže, da se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za ljubo zdravje, katerega mi je izprosila v tako težki bolezni. Bil sem že čisto potr. Z velikim zaupanjem sem se zatekel za pomoč k oni, o kateri sem v »Odmevu« žele toliko bral, kako je dobra in kako rada pomaga. Zahvalim se ji najsrčneje ter jo z zaupanjem še nadalje prosim pomoči v neki važni zadevi. Prosim javne objave v »Odmevu«, ker sem to obljubil. J. M. Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo v neki silno zamotani zadevi. Priporočam se ji še nadalje.

Neimenovana, Kranj.

Zahvalim se Mariji Tereziji za srečno operacijo na pljučih in se ji še nadalje priporočam.

M. S., Glince.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v neki službeni zadevi.

S. J., Ljubljana.

Že večkrat sva se z možem zatekla za pomoč k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sva bila uslišana. V zahvalo pošiljava dar za posnovljenje zamorskega dečka. Naj bo Marija Terezija tudi naša mamica in naj nam pomaga v vseh težavah.

Jožef in Magda Adamič.

Imela sem hude bolečine. Položila sem podobico služabnice božje Marije Terezije na boleče mesto in mi je precej odleglo. Lepo se ji zahvalim.

I. P. Ljubljana.

Mariji Tereziji Ledochowski se zahvalim za uslišanje v neki zadevi in se ji še nadalje priporočam. F. J. Griže.

Mariji Tereziji Ledochowski se iskreno zahvalim za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam. P. A., Borovnica.

Obljubila sem javna zahvalo in majhen dar za uboge afriške misijone, ako mi služabnica božja Marija Terezija pomore najti primerno stanovanje, katero sem že dolgo iskala. Takoj po obljubi sem bila uslišana. Obljubo izpolnjujem in obenem priporočam vsakemu, da zaupa v njeno pomoč. A. B., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. T. A., Stražišče.

Za dobljeno pomoč na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledochowske se iskreno zahvaljujem. M. B. Ljubljana.

V neki zadevi me je Marija Terezija uslišala in se ji prav lepo zahvalim. J. P., Loški potok.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: I. Ž., Maribor, za pomoč v treh važnih zadevah. — F. H., Zgornja Hrušica, za zdravje. — F. S., Lukovica, za zdravje. — Neža Zohar, za zdravje. — N. Z., Potok, za zdravje. — A. R., Dvor pri Žužemberku, za zdravje.

Spomin na umrle.

† Preč. p. Ramón Jutglar, provincialal sinov Brezmadežnega Srca, umrl v španski Gvineji. — Preč. g. Ivan Rotner, dekan, Škale. — Preč. g. Anton Poljak, ž. v. p., Ljubljana. — Katarina Kuhar, Oplotnica. — M. Z., Žlebe, priporoča v molitev svojo pok. sestro. — Ana Vojska, Ljubljana. — Ignac Spolenik, Ptuj. — Barbara Simončič, Boštanj. — Mihael Markovič, Krško. — Marija Kucler, Sp. Logatec. — Ana Korenak, Zavrh. — Ana Hafner, Ferme. — Jurij Gregorc, Novo mesto. — Helena Glažer, Vitanje. — Marija Glavan, Veniše. — Jože Erjavec, Gameljne. — Neža Ciglar, Sv. Duh. — Amalija Benčar, Javornik. — Marija Ambrož, Sp. Poljskava. Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski. K. B. Čermošnice, za zboljšanje zdravja mojega in moje hčere; M. D. Maribor, za dobljeno zdravje svoje sestre; J. P. Loški potok, za pomoč pri živini; I. P., Rovte, za uslišano prošnjo; M. N., Žalna, za uslišano prošnjo.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 6. januarja, praznik Sv. Treh kraljev.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

? Kaj je „Zamorček“ ?

Misijonski list za mladino.

Kot na polju misijonskega slovstva zelo poceni, letno samo 7 Din, ter zasluži zato največje razširjenje.

Veselje otrok.

Vsled svojih zanimivih povesti, pesmic, lepih slik in ugank je pri otrocih splošno pribljubljen.

Tolažba starišev.

Ker nudi čitatelju koristno in obenem zabavno berilo, ki odvrta otroke od slabe družčine.

Sotrudnik učiteljev.

V svojih poročilih razširja znanje o tujih deželah, ljudstvih in šegah, o živalstvu in rastlinstvu, ter tako pomaga otrokom bistriti njih razum.

Zbirka zgledov za katehete.

Vedno poroča o novih zgledih iz lastnih skušenj, misijonarjev o verski zvestobi, duševni moči, požrtvovalnosti itd. iz življenja zamorčkov.

Zato naj bi oveselili otroke:

- Starši,** s tem, da vsaj za poskušnjo eno leto naročijo mesečnik „Zamorček“.
- Učitelji,** s tem, da opozorijo svoje učence na mesečnik „Zamorček“.
- Kateheti,** s tem, da povzamejo lepe zgleds za otroke ter obenem širijo in priporočajo mesečnik „Zamorček“.

Dopust: Kdor naroči 10 ali več izvodov skupaj, stane 1 izvod letno 6 Din. — Kdor naroči 40 ali več izvodov skupaj, stane 1 izvod letno 5 Din.

Naroča se pri

Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani,
Metelkova ulica 1.

*Hvaležna zamorčka želita
srečno novo leto!*